

7 Или кола жена, която има десетъ драхмы, ако загуби една драхма, не запалдва ли свѣтиликъ, и помита къщата, и търси прилѣжнѡ, до дѣ да ѡ намѣри;

8 И когато ѡ намѣри, повикъва приѣтелки те и соудки те, и говори: радъвайте се съ мене, защото си намѣрихъ загубена та драхма.

9 Такава радостъ, говоримъ ви, бива предъ Ангѣлите Бжїи за едногѡ грѣшника, който се покаюва.

10 И рече: нѣкой человекъ имаше двама сѡнове.

11 И рече по малкѡ ѡ нѣхъ на каца си: Отче, дай ми дѣлжтъцѡто ми се пѣда ѡ наследѣе то, и раздѣли имъ имѣнїе то.

12 И не по много дни послѣ сокра сичко по малкѡ сѡнъ, и ѡиде на далѣчна страна: и тамъ разсыпа иманѣ то си, защото живѣеше блуднѡ.

13 И като похарчи сичко, къде гладъ голѣмъ въ онаа страна: и тѡй нача советѣмъ да ѡскудѣва.

14 И ѡиде та се прилѣпи при едногѡ ѡ граждани те на онаа земля: и прати го на села та си да (мѡ) пасѣ свинѣ те.

15 И желѣеше да си насѡти оутрѡба та ѡ рѡжковци

те който пѣдѣха свинѣ те: и никой мѡ не дѡваше.

16 И като доидѣ въ сѣке си, рече: на колко намѣници бащини ми ѡстанѡва хлѣво, а азъ загинѡвамъ ѡ гладъ;

17 Да станемъ да ѡдемъ кода баца ми, и да мѡ речемъ: Отче, согрѣшихъ на неѡ то, и предъ тебе:

18 И не самъ веке достѡинъ да се наречемъ сѡнъ тѡй: направиме като едногѡ ѡ намѣници те си.

19 И стана та ѡиде при каца си, и като кѣше тѡще далече, видѣ го баца мѡ, и домилѣ мѡ: и затжрчѣсе та нападна на шѣ та мѡ, и цѣлѡва го.

20 И рече мѡсѡнъ мѡ: Отче, согрѣшихъ на неѡ то и предъ тебе, и не самъ веке достѡинъ да се наречемъ сѡнъ тѡй.

21 Я каца мѡ рече на слѡгѣ те си: ѡзнесѣте пѣрвы те мѡ дрѣхи, и ѡкленѣте го, и дайте пржстѣнь на рѣка та мѡ, и котѡши на нозѣ те мѡ.

22 И доведѣте оубѡено то телѣ та го заколѣте: да пѣдемѣ, и да се развесѣлимѣ:

23 Защото тѡмѡй сѡнъ мжртовъ бѣше, и ѡживѣ: и загубенъ кѣше, и намѣри се, и начаха де се весѣлатъ.

24 Я по голѣмѡ мѡ сѡнъ кѣше на село то: и като ѡ-